

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4296/2564

บริษัท ธ. โจทก์ นาง ส. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 104

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการตรวจพิสูจน์จัดเป็นความเห็นช่วยเหลือศาลประกอบการพิจารณา วินิจฉัยอย่างหนึ่ง ซึ่งศาลมีดุลพินิจจะนำมารับฟังแค่ไหนเพียงใดก็ได้ หาเป็นการผูกมัดให้ศาลต้อง รับฟังตามความเห็นนั้นเสมอไปไม่ เมื่อการตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อของจำเลยในใบสมัครบัตรเครดิต คดีนี้เกิดจากความสมัครใจของคู่ความทั้งสองฝ่าย และผลการตรวจไม่อาจลงความเห็นอย่างหนึ่ง อย่างใดได้ ย่อมเป็นอำนาจของศาลที่จะรับฟังพยานหลักฐานอื่นที่คู่ความนำมาสืบแล้วซึ่งน้ำหนัก วินิจฉัยไปตามพยานหลักฐานนั้น เพราะคู่ความมิได้ตกลงทำกันเอาผลการตรวจพิสูจน์เป็นข้อ แพ้ชนะ จึงไม่อาจวินิจฉัยให้จำเลยเป็นฝ่ายชนะคดีไปตามภาระการพิสูจน์ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 408,447.93 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 18 ต่อปี ของต้นเงิน 292,115.71 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์ อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษากลับเป็นว่า ให้จำเลยชำระเงิน 408,447.93 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ของต้นเงิน 292,115.71 บาท นับถัดจาก วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2561) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ โดยกำหนด ค่าทนายความรวม 20,000 บาท จำเลยฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่ คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นนี้ รับฟังเป็นยุติว่า เมื่อเดือนพฤษภาคม 2558 มีผู้สมัครเป็นสมาชิก บัตรเครดิตกับโจทก์ โดยใช้สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลย ลงลายมือชื่อเป็นชื่อจำเลย พร้อมรับรองสำเนาถูกต้องเป็นเอกสารประกอบ หลังจากนั้นมิได้ใช้บัตรเครดิตที่โจทก์ออกให้จาก การสมัคร ในการซื้อสินค้า ชำระค่าบริการและเบิกถอนเงินสดเรื่อยมา วันที่ 17 พฤษภาคม 2559 มี ผู้ใช้บัตรครั้งสุดท้ายเป็นเงิน 1,444.65 บาท และชำระหนี้ครั้งสุดท้ายวันที่ 12 มีนาคม 2559 เป็นเงิน 65,000 บาท เมื่อคำนวณยอดหนี้ ณ วันที่ 17 ธันวาคม 2559 มียอดหนี้ค้างชำระตามการ ใช้บัตรเครดิต เป็นต้นเงิน 292,115.71 บาท ดอกเบี้ย 48,101.89 บาท ค่าธรรมเนียม 1,740 บาท รวมเป็นเงิน 341,957.60 บาท คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาเพียง ประการเดียวว่า ลายมือชื่อในใบสมัครสมาชิกบัตรเครดิต เป็นลายมือชื่อของจำเลยหรือไม่ เห็นว่า ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการตรวจพิสูจน์จัดเป็นความเห็นช่วยเหลือศาลประกอบการพิจารณา วินิจฉัยอย่างหนึ่ง ซึ่งศาลมีดุลพินิจจะนำมารับฟังแค่ไหนเพียงใดก็ได้ หาเป็นการผูกมัดให้ศาลต้อง รับฟังตามความเห็นนั้นเสมอไปไม่ เมื่อการตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อคดีนี้เกิดจากความสมัครใจของ คู่ความทั้งสองฝ่ายดังที่ปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณา ฉบับลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2561 และ ผลการตรวจไม่อาจลงความเห็นอย่างหนึ่งอย่างใดได้ย่อมเป็นอำนาจของศาลที่จะรับฟัง พยานหลักฐานอื่นที่คู่ความนำมาสืบแล้วซึ่งน้ำหนักวินิจฉัยไปตามพยานหลักฐานนั้น เพราะคู่ความ

มิได้ตกลงทำกันเอาผลการตรวจพิสูจน์เป็นข้อแพ้นะ จึงไม่อาจวินิจฉัยให้จำเลยเป็นฝ่ายชนะคดีไปตามภาระการพิสูจน์ดังที่จำเลยฎีกา ในข้อนี้โจทก์นำสืบโดยมีนางสาวจूरิรัตน์ อดีตพนักงานธนาคารโจทก์ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ให้บริการและการขาย เบิกความยืนยันว่า เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2558 พยานไปให้บริการบัตรเครดิตที่บ้านของจำเลยในจังหวัดสมุทรสาคร จำเลยลงลายมือชื่อในใบสมัครสมาชิกบัตรเครดิตด้วยตนเอง โดยมีบุตรสาวและบุตรเขยจำเลย รวมทั้งเจ้าหน้าที่ธนาคารอีก 2 คน อยู่ด้วย ส่วนจำเลยนำสืบโดยมีจำเลยเบิกความยืนยันว่า ไม่เคยรู้จักกับนางสาวจूरิรัตน์ และไม่เคยมีบ้านอยู่ที่จังหวัดสมุทรสาคร นางสาวเป็นนายจ้างบุตรสาวจำเลยมาทำบุญที่บ้านของจำเลยและอาสาจะทำประกันภัยกลุ่มให้ โดยนางสาวขอบัตรประจำตัวประชาชนพร้อมสำเนาของจำเลยและบุตรสาว รวมทั้งบุคคลในครอบครัวไป แต่จำเลยไม่ได้รับค่าธรรมเนียม และน่าจะเป็นสาเหตุที่นางสาวนำเอกสารของจำเลยไปสมัครสมาชิกบัตรเครดิตกับโจทก์ นางสาวนั้นทันถัส บุตรจำเลย เบิกความว่า พยานทำงานเป็นลูกจ้างนางสาวณัฐสุภาคินี ที่อำเภอมหาชัย จังหวัดสมุทรสาคร ตั้งแต่ปี 2555 ถึงปี 2558 นางสาวณัฐสุภาคินีขอบัตรประจำตัวประชาชนของพยานและบุคคลในครอบครัวตลอดจนลูกจ้างทุกคนที่ทำงานกับนางสาวณัฐสุภาคินีไปทำบัตรประกันชีวิตแบบกลุ่ม บัตรประกันสุขภาพ และประกันอุบัติเหตุกับโจทก์ แต่จำเลยไม่ได้รับบัตรดังกล่าวเนื่องจากเอกสารไม่พร้อม เมื่อพยานทวงถาม นางสาวณัฐสุภาคินีไม่คืนเอกสารให้แก่จำเลยอ้างว่าอยู่ระหว่างดำเนินการ ภายหลังโจทก์มีหนังสือแจ้งให้ชำระหนี้และบอกเลิกสัญญาส่งไปที่บ้านของจำเลยที่จังหวัดสุพรรณบุรี จำเลยจึงไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี เมื่อพิจารณาข้อความในใบสมัครสมาชิกบัตรเครดิตโดยละเอียดแล้ว ในเอกสารแผ่นแรกระบุที่อยู่อาศัย 2 แห่ง คือบ้านเลขที่ 103 และบ้านเลขที่ 146/251 ระบุทั้งหมายเลขโทรศัพท์บ้าน หมายเลขโทรสาร และหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ไว้ด้วย กับสมัครรับการแจ้งยืนยันการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตและสมัครรับการแจ้งข้อมูลครบกำหนดชำระบัตรเครดิต (SMS) ระบุการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี สถานภาพจดทะเบียนสมรส บุตร 2 คน ชื่อคู่สมรส สมศักดิ์ อาชีพค้าขาย รายได้คู่สมรส 25,000 บาท ระบุฐานะตนเองว่าเป็นเจ้าของกิจการ ลักษณะอาชีพแปรรูปและจำหน่าย สถานที่ทำงานบริษัทพีเอสพี โกลด์ โปรดักส์ จำกัด ประเภทธุรกิจ อาหารแปรรูปและจำหน่ายอาหารทะเลทุกชนิด แล้วลงลายมือชื่อไว้ในเอกสารแผ่นที่ 3 ว่า "สมนึก" "วันที่ 28 พฤษภาคม 2558" ลงลายมือชื่อไว้ในเอกสารแผ่นที่ 4 ในฐานะผู้สมัครบัตรหลัก ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2558 เอกสารแผ่นสุดท้ายเป็นใบยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลทางโทรสาร ระบุว่าทำที่ถนนเอกชัย-สมุทรสาคร วันที่ 28 พฤษภาคม 2558 ลงชื่อสมนึก ผู้ให้ความยินยอม และเจ้าหน้าที่ธนาคาร จूरิรัตน์ กับนันทพร เป็นพยานไว้สองคน เห็นได้ชัดว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่มีรายละเอียดมากจนยากที่บุคคลอื่นจะนำไปกรอกได้อย่างถูกต้อง หากเพียงแต่ได้รับบัตรประจำตัวประชาชนจากจำเลยไปเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นหมายเลขโทรศัพท์ ชื่อคู่สมรส อาชีพและสถานที่ประกอบการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใบแจ้งยอดบัญชีบัตรเครดิต ส่งไปยังภูมิลำเนาจำเลยที่บ้านเลขที่ 103 อันเป็นภูมิลำเนาที่ปรากฏในใบสมัคร จำเลยเองก็ยอมรับมาในฎีกาว่าเอกสารดังกล่าวส่งไปที่ภูมิลำเนาของจำเลยจริง แต่อ้างบายเบี่ยงในทำนองว่าเป็นเพราะนางสาวณัฐสุภาคินีทราบข้อมูลจากบัตรประจำตัวประชาชนที่มอบให้ไป ซึ่งใบแจ้งยอดบัญชีบัตรเครดิตที่ส่งไปยังภูมิลำเนาจำเลยสรุปยอดตั้งแต่วันที่ 17 มิถุนายน 2558 จนถึงวันที่ 17 ธันวาคม 2559 เป็นประจำทุกเดือน และปรากฏว่ามีรายการชำระหนี้เรื่อยมา แต่เหตุไฉนจำเลยมิได้โต้แย้งการใช้บัตรต่อโจทก์เสียตั้งแต่ในโอกาสแรก กลับเพิ่งมาโต้แย้งเมื่อโจทก์มีหนังสือให้ชำระหนี้และบอกเลิกสัญญา และไปแจ้งความไว้เป็นหลักฐานที่สถานีตำรวจภูธรสามชุก

เป็นเวลาห่างกันถึงหนึ่งปีเศษ นับเป็นข้อพิพาท ยิ่งกว่านั้นในรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน จำเลยยังแจ้งข้อเท็จจริงระบุว่านายจ้างบุตรชายจำเลยเป็นผู้ขอสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและ สำเนาทะเบียนบ้านไปทำประกันชีวิตกลุ่มแตกต่างจากข้อเท็จจริงที่จำเลยและนางสาวนันท์นภัส เบิกความในชั้นพิจารณา แสดงให้เห็นถึงความไม่อยู่กับร่องกับรอยของจำเลย และยังเป็นข้อ สนับสนุนให้เห็นว่าคำเบิกความของนางสาวจุรีรัตน์ ในฐานะเป็นพยานในใบสมัครสมาชิก บัตรเครดิตดังกล่าวมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้อที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์มิได้ส่งหลักฐานรายการเดินบัญชี ของจำเลยที่โจทก์ใช้ในการพิจารณาอนุมัติวงเงินและหลักฐานที่อ้างว่าจำเลยเป็นผู้รับมอบ บัตรเครดิตเป็นเรื่องปลุกย่อย เพราะจำเลยไม่เคยโต้แย้งทั้งรายการใช้บัตรเครดิตแต่ละเดือนที่ โจทก์แจ้งไป ไม่ทำให้น้ำหนักพยานหลักฐานของโจทก์ลดลง ส่วนข้อที่จำเลยฎีกาเกี่ยวกับรายงาน ผลการตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อซึ่งผู้เชี่ยวชาญไม่อาจลงความเห็นอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น ศาลอุทธรณ์ ภาค 7 ได้วินิจฉัยเหตุผลในประเด็นดังกล่าวไว้โดยละเอียดชัดเจนแล้ว ศาลฎีกาไม่จำเป็นต้องกล่าวซ้ำ อีก พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานของจำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยเป็นผู้ลงลายมือชื่อในใบสมัครสมาชิกบัตรเครดิต จำเลยจึงต้องรับผิดชอบหนี้ดังกล่าวตาม พ้องโจทก์ ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน โจทก์ไม่ยื่นคำแก้ฎีกา จึงไม่กำหนดค่าทนายความ ให้

องค์คณะ

สืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล · ประทีป อ่าววิจิตรกุล · วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4296/2564>